

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, bytem G. S., J., zast. Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Západní 449, Chýně, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví ČR**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha, o žalobě proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne podal 15. 11. 2012 žádost o informace na Ministerstvo zdravotnictví ČR. Povinný subjekt na žádost v zákonné lhůtě vůbec nereagoval. Žalobce proto přistoupil k podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace. Stížnost nebyla vyřízena do 7 dnů, proto měla být předána na nadřízený orgán, kterým je ministr zdravotnictví. Ministr zdravotnictví se v zákonné lhůtě a ani doposud ke stížnosti nijak nevyjádřil. Zákonná lhůta uplynula marně, požadované informace nebyly poskytnuty a nebylo vydáno žádné rozhodnutí (rozhodnutí o odmítnutí žádosti, rozhodnutí o stížnosti apod.). Žalobce se tak domáhá vyřízení žádosti prostřednictvím této žaloby proti nečinnosti.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žádost žalobce ze dne 15. 11. 2012 byla typově shodná s předchozími žádostmi, které již byly vyřízeny. Na obě podání bylo reagováno přípisem ministerstva. Požadovanými informacemi žalobce disponuje, byť s nimi nesouhlasí. Obsáhlá korespondence svědčí o tom, že se žalovaný snažil žalobci vyjít maximálně vstříc.

Žalobce v replice uvedl, že z podání žalovaného vyplývá pouze to, že předložil soudu svazek 46 listin, z nichž toliko dvě se týkají předmětné věci a zbývající mají dokládat údajnou snahu o to, vyjít žalobci vstříc. Ovšem nikoli ve věci, která je předmětem žaloby. Z vyjádření žalovaného se tak podává, že pouze dvě, resp. tři listiny jsou důkazem k meritu věci a zbývající část je zjevně nadbytečná. Z tohoto důvodu tak žalobce navrhuje, aby zbývající listiny, které nejsou nikterak popsány ani utříděny a není u nich uvedeno, jaký vztah konkrétně mají mít k předmětné věci (vyjma údajného vycházení vstříc), nebyly k důkazu provedeny, resp. návrh na jejich provedení byl pro nadbytečnost zamítnut.

Žalobce dále uvedl, že má důvodnou pochybnost, zda vyjádření žalovaného bylo podáno za žalovaného osobou odpovědnou a tudíž k tomu zmocněnou. Jednak způsob jeho zpracování a především to, že je podepsáno zjevně v zastoupení, nelze však vůbec dovodit kdo a na základě jakého zmocnění je podepsal, vedou žalobce k těmto úvahám. Žalobce tak vznáší námitku s tím, že za žalovaného zřejmě jedná osoba k tomu nezpůsobilá a tedy je na místě zvážit, zda toto podání lze vůbec za podání žalovaného, které je podáno řádně a včas, navíc v kontextu shora uvedených skutečností, považovat.

Žalobce dále uvedl, že listina pod pořadovým číslem 46 obsahuje sdělení o tom, že opatření proti nečinnosti byla řádně vyřízena sdělením ze dne 12.10.2012, na které je odkazováno. Dále je dodáno, že na vydání usnesení nemá žalobce nárok a že nebyl ani důvod vydávat tento správní akt nebo konat opatření proti nečinnosti a že žádost o informace byla řádně vyřízena a o jejím vyrozumění byl žalobce řádně vždy vyrozuměn a žalovaný se tedy nebude zabývat shodnými podáními. Listina pod pořadovým číslem 44 je stížnost na postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informace ze dne 15.11.2012. Listina č. 46 ze dne 27.12.2012 není vyřízením ani žádosti o poskytnutí informací ze dne 15.11.2012, natož stížnosti žalobce ze dne 20.12.2012 (listina č. 44). Je zde reagováno na listinu „Urgence vydání usnesení“ ze dne 15.11.2012, která však není předmětem této žaloby, neboť se jedná o urgenci vydání usnesení k jiné žádosti o poskytnutí informací. Pokud byl žalovaný toho stanoviska, že u žádosti ze dne 15.11.2012 se jedná o obsahově shodná podání s podáními předchozími, měl bezodkladně po té, co žádost obdržel, reagovat v souladu s příslušnými ustanoveními z.č. 106/1999 Sb. (dále jen InfZ). Tedy v zákonem stanovené lhůtě sdělit žalobci, že tyto informace již obdržel a kdy je obdržel. V případě, že žalobce jako žadatel neobdrží v zákonem stanovené lhůtě ani informace ani sdělení a podá stížnost na postup, je žalovaný povinen tuto stížnost předložit nadřízenému orgánu, nikoli ji vyřizovat sám. V tomto případě nejen, že správní orgán tvrdí, že stížnost vyřizuje sám, aniž by ji předložil nadřízenému orgánu, ale navíc ji ani sám nevyřizuje, ačkoli to tvrdí. Žalobce vznesl celkem čtyři dotazy. Ani na jeden z nich neobdržel odpověď, natož aby mu byly zaslány doručenky datových zpráv, jak požadoval. V předmětné věci – tedy stran jeho žádosti ze dne 15.11.2012 – tak ze strany žalovaného došlo pouze k jediné reakci ze dne 27.12.2012 (viz výše). Tedy tak, jak je ona „reakce“ koncipována, obsahuje jakési naznačení požadovaných informací s tím, že informace, které nikdy nebyly ze strany žalobce po správním orgánu požadovány, zodpovězeny nejsou a není ani vydáno rozhodnutí o tom, že informace nebudou poskytnuty a z jakých případně důvodů. Tedy bylo postupováno v příkrém rozporu se zákonem. Na stížnost žalobce na nesprávný postup správního orgánu, jak ji podal podáním ze dne 20.12.2012, už nebylo reagováno vůbec.

Žalovaný v duplice k vyjádření žalobce uvedl, že žalobce je notorický stěžovatel, který si svá nedorozumění s Hygienickou stanicí hl. města Prahy řeší prostřednictvím k tomu ne zcela vhodných prostředků, např. nadužíváním, ne-li zneužíváním zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný dále shrnul průběh řízení o žádostech o informace ze strany žalobce.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k dotazu soudu k této otázce nevyjádřil a má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 27. 12. 2011 se žalobce obrátil na Ministerstvo zdravotnictví se žádostí o informace týkající se postupu Hygienické stanice hl. města Prahy v souvislosti s údajnou nečinností tohoto subjektu. Dne 13. 1. 2012 podal stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. na postup ministerstva při vyřizování žádosti, protože ministerstvo nevyřídilo včas jeho žádost. Dne 25. 1. 2012 zaslalo ministerstvo odpověď pod č.j. MZDR 3126/2012. Dne 5. 2. 2012 podal žalobce druhou stížnost, neboť nebyl spokojen se způsobem vyřízení věci. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2012, č.j. MZDR 9135/2012, ministr zdravotnictví postup povinného subjektu – ministerstva při vyřizování žádosti žalobce potvrdil. Dne 3. 5. 2012 podal žalobce další stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, v níž reagoval na rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 16. 3. 2012. Na podání této stížnosti žalovaný reagoval dopisem ředitele právního odboru ze dne 22. 5. 2012. Dne 24. 9. 2012 zaslal žalobce žádost o opatření proti nečinnosti v souvislosti se žádostí o informace ze dne 27. 12. 2011, kde odkázal na stížnosti odeslané ve dnech 13. 1. 2012, 5. 2. 2012 a 3. 5. 2012, když vyřízena měla být podle jeho názoru pouze stížnost ze dne 5. 2. 2012 a další dvě nikoliv. Podání ve věci údajné nečinnosti bylo vyřízeno dopisem ředitele právního odboru ze dne 12. 10. 2012, kdy byla žádost odmítnuta jako neopodstatněná. Podáním ze dne 15. 11. 2012 urgoval žalobce vydání usnesení ve věci jeho žádosti o opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu.

Dne 26. 8. 2012 žalobce u ministerstva podal žádost o informace, jejímž předmětem bylo podání informací o tom, jak jsou vyřizovány stížnosti na Hygienickou stanici hl. města Prahy (dále také jen „HSMHP“). Dne 16. 9. 2012 žalobce zaslal podání označené jako „vrácení písemnosti pro nesprávný úřední postup“, v němž reagoval na dopis ministerstva ze dne 7. 9. 2012. Po podání stížnosti ministerstvo dopisem ze dne 2. 10. 2012 reagovalo. Žalobce podal třetí stížnost dne 19. 10. 2012, kde se odvolával mj. i na původní žádost podanou dne 16. 11. 2011. Rozhodnutím ministra zdravotnictví ze dne 7. 11. 2012, č.j. MZDR 37401/2012/TIS, o stížnosti podané dne 19. 10. 2012, které žalobce obdržel dne 15. 11. 2012, byl postup ministerstva podle §16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. potvrzen.

Dne 19. 9. 2012 se žalobce obrátil na ministerstvo se žádostí o informace, kde zmínil požadavek na informace dle vyhlášky č. 442/2006 Sb. a dotázal se na zveřejňování informací na webu ministerstva. Dále uvedl průběh vyřizování obou předchozích žádostí a dodal, že dne 3. 11. 2012 zaslal stížnost a dne 8. 11. 2012 obdržel stejný dokument jako 9. 10. 2012 (v papírové a el. podobě). Dne 25. 11. 2012 podal žalobce další stížnost.

Dne 15. 11. 2012 podal žalobce další žádost, v pořadí čtvrtou, o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Uvedl, že dne 27.12.2011 podal žádost o informace, povinný subjekt nijak nereagoval. Ve vztahu k této žádosti obdržel žalobce sdělení žalovaného, ve kterém uvádí, že řádně vyřídil žádost o informace z loňského roku a stížnosti. Dle názoru žalobce tomu tak nebylo. Proto žádá o informace a) kdy bylo na žádost ze dne 27.12.2011 žalovaným reagováno, jak byla tato žádost vyřízena (včetně doručenek datových zpráv), b) kdy došlo ke zveřejnění informací poskytnutých dle této žádosti, c) kdy byly vyřízeny stížnosti odeslané 13.1.2012, 5.2.2012, 3.5.2012 (včetně doručenek datových zpráv), d) kdy byla vyřízena žalovaným žádost o opatření proti nečinnosti ze dne 24.9.2012 (včetně

doručenek datových zpráv). Protože na tuto žádost nebylo reagováno, podal dne 20. 12. 2012 stížnost. Na obě podání bylo reagováno přípisem ministerstva ze dne 27. 12. 2012, č.j. MZDR 41474/2012-2/PRO, v němž bylo shrnuto, že žádost žalobce o informace byla vyřízena, o jejím vyřízení byl žalobce vyrozuměn a bylo konstatováno, že zde není důvod zabývat se dalšími shodnými podáními. Tento přípis byl doručen do datové schránky žalobce dne 12. 1. 2013. Nečinnost ve věci této žádosti o informace je předmětem této žaloby.

Dne 27. 11. 2012 podal žalobce u ministerstva pátou žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., kterou se domáhal informací o doručování písemností ministerstva. Dopisem ze dne 7. 12. 2012, č.j. MZDR 43853/2012, mu bylo odpovězeno.

Městský soud v Praze posoudil věc následovně:

Předmětem žaloby je žádost žalobce o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce žádal informace o tom, jak byla žalovaným vyřízena jiná jeho žádost dle zákona o svobodném přístupu k informacím (jak byla žádost vyřízena, zda byly poskytnuté informace zveřejněny, kdy a jak byly vyřízeny tři stížnosti, kdy byla vyřízena žádost o opatření proti nečinnosti).

Dle § 2 odst. 3 zákona: *„Zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“*

V posuzovaném případě je zjevné, že žalobce byl účastníkem jiného správního řízení (taktéž ve věci žádosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím), a následně se jinou žádostí domáhal poskytnutí informací o tomto správním řízení. Zdejší soud má za to, že takový postup neodpovídá zákonu o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007-78: *„Nahlížení účastníka řízení do spisu podle § 38 správního řádu z roku 2004 je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb.), z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu.“* Jak totiž vyplývá z § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tento zákon se mj. nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Pakliže účastník řízení žádá informace o správním řízení, jehož je účastníkem, je zde dán institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu, který zvláštní procedurou, resp. celý souhrn procesních oprávnění účastníka řízení ve smyslu správního řádu, a zákon o svobodném přístupu k informacím se tak vůbec neužije (§ 2 odst. 3 zákona). Účastník řízení se totiž se stavem správního řízení seznamuje z podstaty, z titulu svého účastenství, nikoliv zprostředkovaně skrze zákon o svobodném přístupu k informacím.

Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobce směřuje vůči žalovanému velké množství žádostí dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Právo na informace je ústavním právem, jeho realizace byla provedena právě zákonem č. 106/1999 Sb. Pokud je však tento zákon zneužíván, dochází k obstrukcím, které – jak ukazuje praxe – mohou vycházet jak ze strany povinného subjektu, tak žadatele. Žalobce se žádostí ze dne 27. 12. 2011 domáhal informací týkajících se postupu Hygienické stanice hl. města Prahy (jaké jsou podmínky pro poskytování informací dle zákona, proč bylo nutné zaslat tři urgency, než bylo zahájeno řízení

o nečinnosti hygienické stanice, přičemž je označen konkrétní případ, zda žalovaný ví o určité zprávě Veřejného ochránce práv, jaká opatření jsou činěna vůči chybám zmíněné hygienické stanice, proč bylo na podnět k nečinnosti odpovězeno až po 73 dnech, jaká opatření budou přijata vůči hygienické stanici za dosavadní nesprávný postup v případě řešení hlukové zátěže konkrétní provozovny v Praze 6). Následně žalobce podal další žádosti o informace dne 26.8.2012, 19.9.2012, 15.11.2012, 27.11.2012. Předmětem žádosti o informace ze dne 15.11.2012 pak byly právě informace o žádosti ze dne 27.12.2011. Žalobce ve své žádosti mj. uvedl: „*Požaduji přístup odpovídající principům dobré správy. I v případě této žádosti musím uvést, že by nebyla odeslána, pokud by nebyl zjištěn nesprávný úřední postup Ministerstva zdravotnictví ČR.*“ Z formulace žalobce lze usuzovat, že není spokojen s tím, jak jsou jeho podněty vyřizovány, proto podal nový podnět. Z celého správního spisu je pak patrné, že žalobce především subjektivně není spokojen s prací Hygienické stanice hl. města Prahy, vůči této instituci pak u žalovaného podává stížnosti, přičemž základní problémem je patrně zvýšená hluchost určité provozovny na Praze 6. Legitimním prostředkem řešení tohoto problému však není vršení žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. a vytváření nátlaku na žalovaného; pokud by se jednalo o jediný smysl žádostí, lze hovořit o šikanózním výkonu práva. Jak již soud uvedl výše, pakliže se chce účastník seznámit s vývojem správního řízení, má možnost nahlédnout do spisu, veškerá rozhodnutí jsou mu doručována. Jak uvádí § 2 odst. 4 zákona, „*[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“ Nemá tedy smysl dotazovat se žádostí o informace správního orgánu jak byla či bude vyřízena určitá věc (k tomu slouží rozličná procesní oprávnění účastníka řízení), není možné dotazovat se správního orgánu touto cestou, proč zvolil či nezvolil určitý postup v řízení, proč vyřízení stížnosti trvalo delší dobu, zda správní orgán vzal v úvahu stanovisko Veřejného ochránce práv, jaká opatření budou v daném případě přijata atd. Všechny tyto skutečnosti může účastník namítat ve správním řízení, ať už při podání opravných prostředků, při vyjádření se k věci samé či jindy. Nedává však valného smyslu, aby účastník svoje konkrétní výhrady, námitky či dotazy k určitému správnímu řízení uplatňoval cestou žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. a žádal po správním orgánu vysvětlení svého procesního postupu, svých úvah či podobně.

Platí přitom, že podání se v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Správní orgán, který má předmětný správní spis k dispozici, tak má pouze povinnost vyzvat žalobce k součinnosti a dohodnout s ním způsob a další podrobnosti vyhovění jeho žádosti, tedy zpravidla termín nahlédnutí do spisu, kde se může s požadovanými informacemi seznámit. Pakliže jsou totiž předmětem žádosti pouze informace vztahující se k určitému správnímu řízení, je na místě žadatele vyzvat, aby se dostavil a se správním spisem se seznámil.

Pokud jde o námitku žalobce, který navrhoval, aby soud odmítl provést důkaz celým předloženým správním spisem, a provedl jen určité listiny, soud uvádí, že předložený správní spis zahrnuje listiny vztahující se ke všem žádostem žalobce o informace. Jelikož však spolu jednotlivé žádosti úzce souvisí (viz výše), je pochopitelné, že je ve věci veden jeden spis, který byl předložen soudu. Návrh žalobce nebyl důvodný. Žalobce dále uvedl, že má důvodnou pochybnost, zda vyjádření žalovaného bylo podáno za žalovaného osobou odpovědnou a tudíž k tomu zmocněnou. Žalobce tak vnesl námitku s tím, že za žalovaného zřejmě jedná osoba k tomu nezpůsobilá, a tedy je na místě zvážit, zda toto podání lze vůbec za podání žalovaného považovat. Tato námitka taktéž není důvodná. V první řadě soud uvádí, že pro posouzení důvodnosti žaloby proti nečinnosti je podstatné pouze vymezení věci žalobcem (tj. o jakou věc se jedná) a skutkový stav zjištěný ze správního spisu (tedy zda je nečinnost dána). Vyjádření žalovaného je pouze procesní institut, který soudu může sloužit k objasnění

věci, nejde však o zásadní „důkaz“ či o rozhodný moment pro úspěšnost žaloby. Bez ohledu na již uvedené pak soud dodává, že předmětné vyjádření podepsal Mgr. Jan Bačina, v rozhodné době zástupce ředitele Odboru právního žalovaného (viz Organizační řád Ministerstva zdravotnictví, sdělení ze dne 31.3.2011).

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že předmětná žádost ze dne 15.11.2012 nespadala do režimu zákona o svobodném přístupu k informacím s ohledem na zákonné výjimky dle § 2 odst. 3, 4 tohoto zákona. Proto žalobu na nečinnost dle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., za situace, kdy plně úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2014

JUDr. Eva P e c h o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková